

ABAKUSZ SZÍNJÁTSZÓ KÖR

Abakusz Műhely Egyesület, Debrecen
Csoportvezető-rendező: Nánási Sándor
Hova mész, Veronika?

GUBANC

Marczibányi Téri Művelődési Központ, Budapest
Csoportvezető-rendező: Milák Melinda, Sallai Ferenc
Definiálva!

INÁRCSI SZÍNJÁTSZÓK

Múzsák AMI, Dabas
Csoportvezető-rendező: Kovácsné Lapu Mária
A szerelmes Bab Berci és a többiek
Lázár Ervin művének felhasználásával
Közreműködik: Illés Csaba

PAROLA

Kinizsi Lakótelepi Tagiskola, Kaposvár
Csoportvezető-rendező: Ruchárd Mária
Miért nincsen szárnyad?
Mészöly Miklós műve nyomán

HUNCUTKÁK

Szacsavay Imre Általános Iskola, Nagyvárad (Románia)
Csoportvezető-rendező: Ruzs Csilla
Kevély Kereki
Móra Ferenc Kevély Kereki című művét átdolgozta:
Németh Ervin, Ruzs Csilla

NÁNAI GARABONCIÁSOK

Várdomb-Alsónána Bölcsőde, Óvoda és Általános
Iskola Alsónánai Tagintézménye, Alsónána
Csoportvezető-rendező: Orcskai Marianna, Kollárné
Kuris Piroska
A hétfejű tündér, avagy a mese, ahogyan mi látjuk
Lázár Ervin műve nyomán

NYITOTT KÖR GYERMEKSZÍNPAD

Nyitott Kör Egyesület, Szentendre
Csoportvezető-rendező: Szeszák Szilvia, Szabó Attila
Piroska és a farkas
a Grimm testvérek műve nyomán

APRÓDOK GYERMEKSZÍNPAD

Miskolc
Csoportvezető-rendező: Szeszák Szilvia, Molnár Blanka
Mered vagy nem!

KIS VIRGONCOK

József Attila Alapiskola és Óvoda, Vásárút (Szlovákia)
Csoportvezető-rendező: Mózes Hajnalka
A kiskondás
népmese Fodor Mihály átdolgozása alapján

KIKELET SZÍNJÁTSZÓ KÖR 5/C CSOPORTJA

Árpád Vezér Általános Iskola és AMI, Záhony
Csoportvezető-rendező:
Nagy Zsoltné Béres Marianna
Dösi more

MÓKASZÍN

Faluház, Könyvtár és AMI, Csökmő
Csoportvezető-rendező: Tóthné Almási Zsuzsanna
A legerősebb állat
Illyés Gyula műve nyomán

DÉLIBÁB-SZÍNHÁZ

Komárom
Csoportvezető-rendező: Mikolasek Zsófia
Magyarmesék
Parti Nagy Lajos és Mosonyi Aliz művei alapján

GALAGONYA

Magyarpolányi AMI, Magyarpolány
Csoportvezető-rendező: Molnár Anikó
Belénk bújt az ördög

Résztevők mondták

Bartha Eszter gyűjtése

Gyerekek

Szeretek színjátászó csoportba járni, mert jó együtt játszani. Már első osztályos korunk óta mindig mi kapjuk az aranyat, mindig arany minősítést kapunk. Harmadszor vagyunk országos fesztiválon, ez nagyon jó érzés és nagyon megtisztelő.

(Fogarasi Lili, 9 éves, Turbó Csiga)

Azért is jó színjátászózni, mert itt az ember barátokat tud szerezni. Mi már voltunk ilyen fesztiválon, és azt is jó érezni, hogy ügyesek vagyunk. Nagyon örülök, hogy most is itt vagyunk, mert jó megnézni a többiek darabjait.

(Dróth Lili Anna, 9 éves, Turbó Csiga)

A színjátászóság jól összehozza a csapatot, a mi csoportunk is nagyon összetartó. Ezen a fesztiválon az is jó, hogy lehet tanulni egymás színdarabjaiból.

(Lentulai Hanna Sára, 9 éves, Turbó Csiga)

A színjátászón sok barátunk lehet, jó a csapat és sosem utálatoskodunk a másikkal. Azért jó az országos gálán lenni, mert mások előadását mindenki érdeklődve nézi és abból is tanulhatunk, ha mások furcsa dolgokat adnak elő.

(Jónás Janka, 9 éves, Turbó Csiga)

**9. kép: Szerellem?! Arrabona Diákszínpad Középső Csoport. Rendezte Fekete Anikó.
*KL felvétele (Paks, 2012. június 1.)***

Vannak, akik korábban – mondjuk – utálták egymást és a színjátszón barátok lettek, ez összehozza az embereket. És itt este át lehet menni a másikhoz, lehet bulizni, ez is nagyon jó.

(Kertész Ágnes 9 éves, Turbó Csiga)

Azért szeretek a csoportba járni, mert tanulok a színjátszásról, meg az élvezet, hogy sikereket érünk el egy csapatban, többen. Legnagyobb sikereink, hogy átjutottunk a Duna Menti Tavaszra, és eljutottunk ide, Paksra. És a legjobb színjátszó tanító Mózes Hajnalka tanító néni.

(Anda András, 11 éves, Kis virgoncok, Vásárút – Szlovákia)

Az a jó a színjátszásban, hogy élmény a többiekkel mindig együtt lenni, nem csak a suliban. Mink szeretünk színjátszani! Itt Pakson az is jó élmény, hogy megnézhattuk a többieket. Mind jó volt, mind tetszett, szépek voltak az előadások.

(Klemensich Nikolas, 10 éves, Kis virgoncok, Vásárút – Szlovákia)

Az a jó a színjátszásban, hogy ki tudom fejezni az érzéseimet benne. Ebben segítenek a tanáraink és a barátaim.

(Csicsó Xavér, 10 éves, Kis virgoncok, Vásárút – Szlovákia)

Én tavaly kezdtem a színjátszást, és nagyon szeretem, mert együtt vagyunk, és az is jó, ahogy a darabjaink készülnek. A csoportvezetőnk kiölti az ötleteket, megkérdezi, hogy szerintünk jó-e? Van beleszólásunk, elmondjuk a véleményünket, de mindig tetszik, amit kitalál.

(Bukodi Nikoletta, 11 éves, Lajtorja)

Negyedik osztályban kezdtem járni a Lajtorjába. Én azt is szeretem, hogy amikor elmegyünk a megyeire, Kecskemétre vagy az országos találkozókra. Mindig jól szórakozunk, sokat énekelünk. És az is jó, hogy kiállhatunk nagyon szép színpadokra, mert a miénk ezekhez képest semmi. Amikor egy országos fesztiválon, az nagyon jó, mert nekünk nagyobb önbizalmat ad, és tudjuk magunkról, hogy azért elég jó darabot csináltunk.

(Murár Nóra, 13 éves, Lajtorja)

Nagyon szeretek színjátszós lenni, öt éve járok a csoportba. Azért szeretem, mert sokkal magabiztosabb vagyok tőle, jó, ahogy a beszédgyakorlatokat és a mozgásgyakorlatokat csináljuk. Én eleve szeretem magam megmutatni. És nagyon szeretem a csoportvezetőmet, ami hozzájárul ahhoz, hogy szeretem a színjátszót. Ha nem lenne ennyire kedves, ha nem szeretném ennyire, akkor nem járnék ennyire szívesen. Mi már voltunk országos fesztiválon, és nagyon jó itt lenni, mert megismerjük a többi csoportot, tőlük is veszünk át technikákat, utólag mindig megbeszéljük együtt, hogy mi tetszett a többiek előadásában, mit csináltunk jól vagy rosszul.

(Gyüre Fruzsina, 11 éves, Záhony, Kikelet)

Nagyon szeretek a színjátszó körbe járni, mert nagyon szeretem a közösséget, és szeretném majd ezt csinálni felnőtt koromban is. Én középiskolába is drámatagozatra megyek. Hét éve járok a csoportba. Többször voltam országos fesztiválon. Ez azért jó, mert meglátjuk, hol helyezkedünk el a többiekhez képest, sok érdekes darabot látunk, szinte mindet megnézzük.

(Faragó Levente Bence, 15 éves, Abakusz)

Azért szeretek színjátszózni, mert nekem jól esik, ha megtapsolnak, illetve kifejezik, hogy mennyire tetszett nekik az előadásunk – mert ezt lehet érezni a tapsból. Az a legjobb, amikor fent játszunk a színpadon és érezzük, hogy a közönség élvezi az egészet, és ettől még jobban bepörgünk. Nagyon szeretem a csoportunkat, mert nagyon jó ide tartozni, jól együtt tudunk működni és én is szeretném majd színművészetire menni. A közös munkában rengeteg improvizációt készítünk, amit aztán Sanyi bácsival megbeszélünk és ő fűzi össze az egészet.

(Tánczos Klaudiva, 17 éves, Abakusz)

Én egyszerűen csak jól érzem magam, nem akarok színész lenni. Hat éve járok a csoportba. Az, hogy itt lehetünk az országos találkozón, annak nagyon örülünk, hogy elismernek bennünket.

(Paksi Dóra, 17 éves, Abakusz)

Nagyon szeretem a Délibábos társaságot. Többségében egy iskolába járunk, találkozunk sokat a Délibábon kívül is. Anyukám a vezető, a rendező, ezért is szeretek ide járni, kb. 10 éve. Pakson is nagyon jó, mert nagyon tetszettek a darabok, tegnap mindet megnéztük, jó a szállás is. Nekem az az előadás tetszett a legjobban, akik Szlovéniából jöttek. Amikor hazamegyünk, megbeszéljük, hogy mit láttunk és mi tetszett.

(Jordán Zsófia, 17 éves, Délibáb Színház, Komárom)

Nekem (Jordán) Anna mesélt egy éve a városi diáktanácsban, hogy van ez a csoport, így kerültem ide, azóta járok a csoportba. Azért kezdtem, mert szeretek színéskedni és Komáromban ez a gyerekszínészetre a legjobb lehetőség. Én szeretnék színész lenni, jó játékokat tanulunk, jó darabokat csinálunk.
(Kerekes Áron, 13 éves, Délibáb Színház)

Én régebben is jártam a Fapihébe, de kiléptem, mert meghalt, aki tanította (Fodor Misi), aztán kimaradt két év. Fél éve kezdtem újra járni, mert sokáig nem tudtam, hol kell belépni. Mindig akartam színjátszóra járni, csak nem tudtam, hogy kell belépni. Először vagyok országos fesztiválon, és azért jó itt lenni, mert jó érzés, hogy tovább jutotunk, jó érzés, hogy tudom azt, hogy fejlődünk.
(Dancsó József, 12 éves, Fapihe, Bag)

Jó a csapat és itt mindenki elmondhatja a másoknak, ha valami nyomja a szívét, és segítünk egymáson. Én is Misi bácsinál kezdtem négy évvel ezelőtt és utána – azt hiszem három vagy négy hónap maradt ki – folytattuk Csubival. Én sem voltam még országoson. Úgy érzem, hogy megtiszteltetés, hogy a sok darab közül a darabunk itt van.
(Tóth Luca, 12 éves, Fapihe, Bag)

Én már első osztálytól kezdve járok Gizella nénihez, a rendezőnk (Mess Attila) később jött. Mindig jó a hangulat, a baráti köröm is itt van, sok helyre el tudunk jutni, más érdekes szindarabokat is látunk. Bár tegnap, az előadásunk után volt egy kis gond, mert a szökőkútban mászkáltunk, és az egyik lány belelépett valamibe, elmentem vele az ügyeletre. Nekem nagyon tetszett a *Bab Berci* és a *Hová mész, Veronika?*
Én atlétikaversenyre nem mentem el ez miatt, mert ott többen szerepelünk, mindenki külön, ha viszont én nem jövök, itt cserbenhagyom az egész csapatot.
(Požonec Maria Dorothea, 14 éves, White Stars, Lendva – Szlovénia)

Csoportvezetők

- A csoportok milyen forrásból/forrásokból tudták megoldani a paksi fesztiválon való részvételt?
- Milyen áldozatvállalással járt az utazásuk – anyagi és más tekintetben a szülők, családok részéről?
- Mit gondol arról, hogy elmaradtak a regionális találkozók?

Takács Tünde (Turbó Csigá, Siófok)

Siófok kiemelt csoportja, kiemelt „értéke” vagyunk, a város büszke a sikereinkre, az eredményeink a városi honlapra is azonnal felkerülnek, és igyekeznek támogatni bennünket, ha erre lehetőségük van. Nehézség, hogy mindig az utolsó pillanatban, több ülés után derül csak ki, hogy a költségvetés milyen támogatást tesz lehetővé. Van, amikor semmit, van, amikor kapunk valamit, de ezt sokszor csak az utolsó pillanatban tudjuk meg. Tavaly például kaptunk némi segítséget, de idén semmiféle támogatásban nem részesültünk. Év elején közölték, hogy bárki versenyre akarja vinni a gyerekeket, oldja meg maga. Emellett az, hogy mi SIOK – Siófoki Integrált Oktatási Központ – vagyunk, és egy intézménybe tartozik több iskola és több óvoda, a rendszer még bonyolultabb.

Személy szerint engem a regionális találkozók szakmailag nem vittek előrébb, és a gyerekeket összeszervezni is problémás ebben az időszakban. Az egyes találkozók előtt készülnünk kell, hogy az előadásunk szinten tartható legyen, és mi, pedagógusok is fáradtabbak vagyunk. A néhány napos szünetek nem alkalmasak arra, hogy gyerek és tanár regenerálódni tudjon. Részvételünk a fesztiválokon, találkozókra a szülők támogatása nélkül teljesen lehetetlen lenne, de mert mindez fontos számukra, megoldják és kifizetik az utazásainkhoz elengedhetetlen buszköltséget. A mostani, paksi fesztivál egy gyereknek kb. 4800 Ft-jába került, ami nem nagyobb összeg, mint korábban, és megközelítőleg ugyanennyi volt a költségünk, ha megyei vagy regionális találkozóra utaztunk. Amit értéknek tartanak a családok, arra áldoznak – ilyen szempontból is nagyon jó a közösségünk. Mégis, amikor messzebb kellett utaznunk, felmerült a részükről, hogy nem lehet-e kihagyni a regionális versenyt, ami eggyel több megterhelést jelentett a szülők számára a megyei találkozó, az országos fesztivál, az osztálykirándulás és az év vége kiadásai során.

Mikolasek Zsófia (Délibáb Színház, Komárom)

Civil egyesület vagyunk, az önkormányzat támogat bennünket, ennek a keretében tudjuk az utazásainkat finanszírozni. Minden évben pályázhatunk a kulturális tevékenységeinkkel, így van módunk az utazásainkra is pénzt kérni, amit aztán arra használunk fel, amire kell. Idén több mint egymillió forintot kaptunk, és ez nagyon sok pénz annak ellenére, hogy kis egyesület vagyunk. Mondhatjuk, hogy Komárom az erődök városa, de én azt mondom, hogy Komárom a színházak városa, mert rengeteg színház működik: felnőtt színház, dalszínház, legalább hét társulat van, és mi is sok mindenhol ott vagyunk. Igyekszünk belefolyani a város kulturális életébe, mindig szívesen szerepelünk. A Komáromi Napokon csütörtökön polgármesteri díjat kaptunk, vasárnap pedig átvehettük az arany minősítést az OWS színjátszó fesztiválon – az nagyon jó hét volt!

Először vagyunk országos fesztiválon, aminek nagyon örülünk és büszkék vagyunk.

Ez a legnagyobb csoportunk, ők óvodásként kezdték, ezért vannak olyanok, akik több mint tíz-tizenkét éve járnak. Ennyi idő alatt igazi közösségé alakultunk. A szülők is baráti közösséget alkotnak, ami szintén nagyon fontos. Egy kislány holnap bérállkozni, ma volt a főpróbája, ezért külön hozzák, és úgy fog beesni az előadás előtt. Van, akit az édesapja az osztálykirándulásról hoz utánunk, ő sincs még itt, remélem meg fog érkezni. Egy másik fiú nem ment el vízilabda bajnokságra, inkább ide jött, és egy kislány felléphetett volna máshol egy dalszínházzal, mégis itt van. Nagy dolog, hogy a szülőkre mindig számíthatunk.

Nagy Zsoltné (Kikelet, Záhony)

A mi iskolánk művészeti iskola, a színjátszónak is megvan a presztízse, a családok szeretik, hogy a gyerekek megmutathatják magukat – és ezért áldozatokat is hoznak. Mindenki nagy izgalommal várta ezt a fesztivált, büszkék a gyerekek is, a szülők is a sikereinkre, a csoporttagok az iskolában is kihúzzák magukat. Egy kislány nem ment el zongoraversenyre, két focista fiúnak megyei döntője lett volna.

Két színdarabbal indultunk, és a Kikelet színjátszó kör 5.C csoportja került be az országosra. Nekik én vagyok az osztályfőnökük is, így használhattuk az osztálypénzt, amit szeptember óta gyűjtöttünk. Kaptunk még 40 ezer Ft önkormányzati támogatást, és ezt egészítették ki a szülők – egy gyerekre vetítve megközelítőleg 10 ezer Ft-tal(!). Előszörban tehát a szülőknél köszönhetjük, hogy itt vagyunk.

Úgy tudtunk spórolni az utazáson, hogy egy másik csoporttal közösen béreltünk buszt. Nánási Sándorral régi, személyes, jó kapcsolatunk van, és amikor megtudtuk, hogy ők is, mi is bejutottunk, szervezkedni kezdtük. Problémát nálunk a busz „megközelítése” jelentett: Záhonyból vonattal jöttünk Nyíregyházáig, onnan béreltük a buszt, és Debrecenben felvettük Sanyiékat.

Kis Tibor (Fóti Figurások)

Ez egy nehéz összetételű csoport, nincsenek kiemelkedő képességű gyerekek, csak rengeteg munkával tudunk valamiféle színpadi jelenléteket elérni, ezért az országos fesztivál nekünk nemcsak azt jelenti, hogy felszállunk a buszra, hanem a találkozók táboraik előzik meg. Most – az országos előtt is – szerdán elutaztunk, és játékokkal, gyakorlatokkal próbáltunk a fesztiválra felkészülni, csütörtök estére szerveztünk még egy fellépést, és így indultunk pénteken. Az is meglátszik a teljesítményen, ha a gyerekek az iskolából esnek be a színpadra – év végén az iskola is örültek háza. Ezért akartam, hogy együtt legyenek, egyben legyenek, iskolán kívül legyenek, másfajta közegben.

Ezeket a táboraikat nagyon alacsony költségvetéssel szervezzük: tömegközlekedéssel megyünk, hálósákokkal tónateremben alszunk. A mostani fesztiválra a három Pest megyei csoport Inárcs, Bag, Fótt együtt bérelt buszt, így megosztották a költségek. Ez az utazásunk a táborral együtt összesen 10-10 ezer Ft-ba került a családoknak. Mőgöttünk nincs alapítvány, nincsenek megyei pályázatok, arra esélyünk sincs, hogy országos pályázatokból pénzt kapjunk. Az iskola sem nyújt anyagi támogatást – azzal segít, hogy elenged bennünket. Mindent a szülők finanszíroznak, de a családok között is van olyan, amelyik ezt nem tudja megoldani. Ha van, akinek ez problémát okoz, megoldjuk „jóindulatú ügyeskedéssel”.

Török László Dafti (Lajtorja, Szabadszállás)

Miután megszűnt a művészeti iskolánk, a szabadszállási József Attila Közösségi Ház vett át bennünket. Vele, a fenntartóval van egy szóbeli megállapodásunk: amennyiben minősítőre megyünk, azt fizeti, a fesztivál és annak minden felmenő rendszerű versenye benne van, de semmi másról szó nem lehet. Amikor rendhagyó irodalomórát készítettünk, és Akasztóra akartunk utazni, azt már nem tehattük meg. Amikor idén mondtam az igazgatónak, hogy megyeire megyünk, az országosról nem tudok, de regionális találkozó nem lesz – akkor ujjongásban tört ki. De jó, hogy megússza! Miközben mi a művelődési központ csoportja vagyunk, a gyerekek havonta fizetnek, a harmincegy gyerek összesen több mint hatszázezer forintot évente – ebből jár, hogy az utazásunkat kifizessék. A szülők tehát ezért külön nem fizettek, csak havonta kétezer forintot a csoportba járásért, ezért a gyerekek hetente négy órát kapnak, mert megtartottuk a művészeti iskolai órarendet. Idén az is külön öröm volt – és ismét felujjongott –, hogy Pakson van a fesztivál, ami Szabadszállástól csak 50 km. De a sikereinknek nagyon örülnek, ha innen hazavisszük az eredményt, az azonnal felkerül a honlapra, a diploma bekeretézve a falra.

A szervezőknek köszönhetően péntekre lettünk beosztva – ez nálunk telitalálat. Négyen ma (szombat) aerobik versenyen vannak, egy gyerek Pesten egy Oxford University Press eredményhirdetésen, és van egy lányunk, aki koszorúslány egy esküvőn, és tegnap este haza kellett utaznia – a fodrász miatt. Ezért nekem kellett külön kompromisszumokat kötnöm, végigjárnom a szülőket, nekem kellett alkalmazkodnom, a rendszert úgy bolygatnom, hogy pénteken játszassunk – csak így tudtunk itt lenni. És nagyon örülök, hogy itt lehetünk.

Presztízse van ugyan a csoportnak, sikereinknek a szülők körében is – a Lajtorjába akkor is elküldik a gyereket, ha például mi nem is vagyunk jóban, és támogatják erkölcsileg, anyagilag egyaránt. A fesztiválra járás ehhez még in-

kább hozzáadott, az idetartozásnak lett valami minősége és vonzereje, de abban nem vagyok biztos, hogy ha csak szombaton játszhatunk, akkor a szülők áldozatot hoznak, és a Lajtorját választják.

Rusz Csilla (Huncutkák, Nagyvárad – Románia)

Mi csak a szülők támogatásával utazhatunk és utazunk. Otthon nem is tudják, hogy mi ide járunk, szerintem az iskolaigazgató sem tudja, hogy egy országos fesztiválon vagyunk. Annyit tud, hogy a szülőktől aláírásra van szükségünk a határátlépéshez, ezt a papírt begyűjtöttük, de szerintem ő azt gondolja, hogy ez a kiránduláshoz kell. Két éve vagyok egy magyar iskolában, ahol még nem került sor arra, hogy erről beszéljünk. Valószínűleg ez az én hibám is, mert nem mesélek róla, és valójában ezért nincs is közük hozzá. Legfeljebb a legközelebbi kolléganőmmel beszéllek a sikereinkről. A gyerekek nem élik meg a verseny részét, erre nem készülünk izgalommal, a részvételt, fellépést persze nagy sikernek élik meg. Ők aztán mesélik a barátainknak – szülők tudják, csak az iskolaigazgató nem tudja. A mostani fesztivállal volt nagy gond, mert nagyon messze volt, és sokba került az autóbusz. A kisújszállási, a csökmői és erre a paksi találkozóra együtt, előre elkértük a szülőktől a pénzt – bízva abban, hogy eljöhöttek az országosra is. Ha mégsem jöhöttek volna, visszaadjuk nekik. A szülők számára ez egyszerűbb. Tavaly mindenki itt volt, 29-en voltunk, idén hatan lemaradtak, anyagi okok miatt. Hárman nem tudták befizetni az utazást, és hárman nem tudtak sürgősséggel új útlevelet csináltatni, mert az is sokba kerül (a szülők olcsóban, öt évre megcsináltathatták volna). Ezt elfogadja mindenki, és amikor otthon játszunk a szülőknek, vagy a csúrszínházban, ők is ott vannak velünk, csak külföldre nem tudnak jönni. Az útlevélen túl közjegyző előtt tett szülői beleegyezés is kell, ez is külön pénz – minden pénz. Az ügyes, gondos szülő mindezt megcsináltatta elsőben – és mostanáig élünk belőle.

Kovácsné Lapu Mária (Inárcsi Színjátszók)

Az utazásunkhoz egyrészt az inárcsi Diákközöségtől kapunk pénzt, másrészt az inárcsi színjátszók egyesületétől. A fenntartó, az önkormányzat segít bennünket, a művészeti iskolának egyáltalán nincs pénze, az órákat fizetik, azon kívül semmit nem kapunk tőlük. Az önkormányzatnak fontos, hogy itt vagyunk. A civil szervezeteknek kiírnak pályázatot, innen tudunk támogatást szerezni. Nagyon olcsó volt a busz, mert a három Pest megyei csoport együtt utazott. Az eredményeink van, akinek fontosak, van, akinek kevésbé, és most egyszerre beszélék fenntartóról és szülőkről. A kollégák nagyon rendesek, segítenek, és ugyanez mondható el a legtöbb szülőről: egy kisfiú a megyei kézilabda bajnokság helyett itt van, egy kislányért külön eljön az apukája, mert délután táncvizsgája lesz.

Az, hogy a regionális elmaradt, anyagilag nem rossz, de nekem hiányzott. Szerintem a regionális versenyek mindig nagyon jók voltak: oda el lehetett utazni, a gyerekeknek is jót tett még egy megmérettetés, még egy fellépés, és a csoportvezető tudott még változtatni, ha kellett.

Fodor Éva (Bag, Fapihe)

Mi az iskola alapítványától, a Bonifác Alapítványtól szoktunk támogatást kapni. Amikor művészeti bemutatóink vannak, kiteszünk egy adományos dobozt, így a szülők és az érdeklődők ekkor is támogathatnak minket. Ezt a pénzt felhasználtuk a mostani utazáshoz, így csökkenteni tudtuk az egy főre eső költséget. Azzal is, hogy a többiekkel (Fót, Inárcs) együtt utaztunk, közös busszal. Az eredményeinket az iskola fontos helyen kezeli, van egy dicsőségfal, a „Tini-toll”, ahol kint vannak a gyerekek eredményei: úszóverseny, szépkiejtési, szavalóverseny... és mi is ott vagyunk.

Mess Attila (White Stars, Lendva – Szlovénia)

A Muravidéki magyar közösség nagyon picike – összesen 6,5-7 ezer ember –, mégis mi szerencsés helyzetben vagyunk, mert mögöttünk áll egy intézmény. A Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet lendvai székhellyel irányítja az összes történetet, ami ezt a kisebbséget érinti. Mindent ő fog össze: a könyvkiadástól kezdve a bérletes színházi előadáson, a színjátszó csoporton keresztül a hímező asszonyokig. Mi annyira szerencsések vagyunk, hogy az intézetten keresztül – egy nemzetközi pályázatnak és több nagykövetségnek köszönhetően – tavaly novemberben még Indiában is vendégszerepelhettünk az előző csoporttal (Carpe Diem). Ez egy mese, és lehet, hogy soha többé nem jön össze.

Azt tudni kell, hogy az iskolákban kétnyelvű oktatás folyik. Az első három évben két tanár ül bent az órákon, az egyik magyarul tanít, a másik szlovénul folytatja, így aztán a gyerekből „félnyelvű” lesz. Ezért nagyon fontos, hogy intézményesült rendszerben működünk, mert csak így lehet a nyelvet erősíteni és visszahozni, valamint a gyerekeket a nemzeti öntudat felé fordítani. Mi részt veszünk a szlovéniai színjátszó fesztiválokon is, de nagyon fontos, hogy Magyarországon is megjelenhessünk. Az egyesületnek köszönhetően utazással, részvétellel anyagi problémánk még soha nem volt, a mi esetünkben sokkal inkább a tartalom jelent problémát.

Én, aki velük dolgozom, nem abból a kicsi közösségből származom, nem az termelt ki magából, hanem engem, egy másik kisebbségi létből valót, Szabadkáról „importáltak”. Nekünk ez a specifikus problémánk: a tartalmat megadni.

És mert tényleg kis közösségről beszélünk, le kell vadásznunk azt a kevés gyereket, aki ezt akarja. Voltak, akik várakozó állásponton voltak, de az idő sokat számít. Ma már fontos a csoportban részt venni, lehetőség kimozdulni, látni valamit, megtapasztalni – mindez nem elhanyagolható dolog. De egy kisebbségi létben létezni az jár bizonyos hátrányokkal: egy évbe telt, mire bennünket (Carpe Diem) a ljubljani fesztiválon komolyan vettek. Ja, hogy mi is versenyben lehetünk, az egy egészen más helyzet! De Magyarországon is szoktunk olyan helyzetbe kerülni, amitől „herótom van”: amikor azt mondják például, hogy nemzetközi fesztivál – mitől? Hogy jött egy szlovéniai csapat? Meg vajdaságiak, akik magyarul beszélnek? Nemzetközi majd akkor lesz, ha Mexikóból jönnek csoportok. Nagyon sok mindenben még nincsenek felnőve az emberek – és ez számunkra sértő. A budapesti Hősök terén lendvai szobrász készítette a szobrokat, Kosztolányiról nevezik el az utcákat, de mi nem tartozunk a nemzethez – ez sértő. De ez nem mindenhol jellemző! A Weöres Sándor Fesztiválon például nem így tekintenek ránk, itt abszolút egységes minden, ezt tapasztaltuk Budapesten, Debrecenben, sosem volt megkülönböztetés. De más területeken még mindig érződik a megkülönböztetés, amivel ugyanúgy meg kell küzdenünk, mint azzal, hogy Szlovéniában komolyan vegyenek bennünket. A lendvai színjátszó fesztiválon, amit a körzet szervez, megkérdezte a zsűri, hogy miért játszunk magyarul... Van egy roma csapat is, az nem baj. Ezek valós problémák, nekünk ez a nyomorunk, anyagi gondunk nincs. Nagyon érdekes, hogy a mi csapatunkban vannak, akik annyira nem beszélnek jól a magyar nyelvet. Nagy eredmény, ha a kislány azt mondja, hogy hajlandó felolvasni egy részt a történetből – bár töri a magyart. A másik csak azt vállalja, ha szlovén verzióban játszunk, de ez is nagy dolog. Ez az első alkalom – eddig csak terveztük –, hogy sikerült megoldanunk, hogy az előadásunk két nyelven is elkészüljön. Sikerült ezt a verset lefordíttatnunk egy költőnővel, és a szlovén fesztiválon szlovénul játszottuk. Ott is kérdezték, hogy mi ez a szöveg, nagyon tetszett nekik – talán a Tolnainak lesz majd valami élete Szlovéniában.

Országos Diákszínjátszó Találkozó

Az élő színház lenyomata

XXIII. ODT – Észak-alföldi Regionális Találkozó, 2012

Egy évvel ezelőtt, a Dombóváron megrendezett Országos Diákszínjátszó Találkozó döntője kapcsán tűnődtem ezeken a hasábkokon arról, vajon van-e visszacsatolás az ún. professzionális színházak és a diákszínjátszók munkái között. Létezik-e élő kapcsolat a kortárs színház trendjei, tematikája, érdeklődése és az iskolai keretek között megvalósított előadások között? Tudom, hogy a kérdés messzire vezet – egyenesen a diákszínjátszás intézményének definiálása felé –, ám itt csupán a magam szubjektív szempontjai felől közelítek hozzá: zsűritagként és színikritikusként.

Merthogy az idej észak-alföldi találkozó három nap alatt, három településen bemutatott tizenkilenc előadását látva ez volt az egyik legfontosabb tanulság: ti. az, hogy igen, termékeny viszonyba tud kerülni egymással a két, felszínes szemlélő számára kevés érintkezési ponttal rendelkező terület. Színházi nyelvet tekintve különösen Debrecenre igaz ez, de mint látni fogjuk, a sokszor korszerűtlennek ható darab- és témaválasztás miatt Nyíregyháza és Nagykovács is idekapcsolható.

Debrecenben a helyi diákszínjátszás jó ideje eredményes centrumaként működő Ady Endre Gimnázium főbejárata alig néhány méterre fekszik a Csokonai Színház hátsó kapujától. A fizikainál lényegesebb a szellemi közelség: a rendezőtanárok részben a Vidnyánszky Attila vezette teátrum színművészei (idén Mercs János és Bakota Árpád), részben a szomszédos színházépület előadásait rendszeresen látogató diákok (idén Olasz Renátó, valamint Kotormán Anna és Hevesi László) közül kerülnek ki. Akik annak ellenére, hogy új bemutatóikkal feltűnően széles műfaji skálán mozogtak – táncjátéktól a szabad balladaparafrázison át az improvizációkból szőtt etűdsorig és tovább –, mégis egyértelmű jeleit adták annak, hogy Vidnyánszky színházestményét rokonnak érzik a magukéval. Szinte mindegyik debreceni előadásban előtérbe került ugyanis a rétegzett, összetett szimbolikával bíró vizualitás, a választott terek kreatív, nem ritkán a színészeket kimerítő bejátszása, az előadások zenei rétegének aprólékos kidolgozottsága, s minden ezen jegyek előnyben részesítése okán a szöveges részek olykori elkönnyítése vagy megoldatlansága. Izgalmas tapasztalat mindezzel szembesülni, különösen úgy, hogy szó sincs szolgai másolásról, a hasonló-ság leginkább a színházról mint kommunikációs formáról való gondolkodásban érhető tetten.